

Jeg har vært på sjamankonferanse. De første dagene skjedde et regimeskifte, den gamle høvdingen gikk, den nye dronningen ble kronet. Det vi gikk gjennom var et overgangsrituale. For oss i sjamaner skjedde overgangen på pre-konferansen, de dagene da sjamanene var sammen for å bli kjente, komme i stening og utveksle erfaringer. Det var da konfrontasjonene mellom gammel og ny ledelse kom opp i dagen. Den gamle høvdingen følte seg spilt ut over sidelinjen. Den ny dronningen kjente seg behandlet uten respekt.

Bakom lå høvdingens vansker med å slippe et arbeid vedkommende hadde stått for i over 20 år. Samt uklarheter knyttet til i regimeskiftet, uklare avtaler og uklar forståelse.

Høvdingen trodde han skulle lede konferansen og dronningen mente at han var helt og fullt ute og at hun styre det hele. Det ligger dynamitt i dette. Det første som skjedde med meg på den dagen jeg ankom var hodepine.

Jeg må si det skjedde mye god konfliktløsning i løpet av disse dagene, før løsningen og forløsningen skjedde Passasjen var trang og til tider mørk, som trommereiser kan være det.

Da selve konferansen tok til, merket jeg at ritualet vi hadde vært gjennom hadde påvirket meg på mange måter. For min del fant jeg mange nye måter å undervise på, lettere måter, raskere måter, måter jeg syns tok med dypere inn i sinnet og sentrum.

Man får en gave når man kjenner at arbeidet flyter fremover, og innsikten finner en ny retning. Mye "ytre" falt av, unødvendig form. Kommer raskere til saken.

Overgangsritualet vi var i gjennom, tok mange dit. Jeg var altså ikke alene om å finne nye måter å jobbe på.

Når jeg nå skriver er dette så langt unna, som mørke skyer som blåste bort, og ny dag er kommet. Har du merket hvor lett du glemmer dårlig vær når sola er kommet?

Sjamankonferansen i Tyskland/Østerrike er det største arrangementet i så måte som jeg har vært med på. De sier at 1500 mennesker kjøpte billett i løpet av de dagene det på gikk. Jeg traff også to norske damer der i mylderet av mennesker fra mange land i Europa.

Jeg tror at deltagerne på konferansen også gikk gjennom et overgangsrituale. Jeg tror mange kjente at prosessen tok dem gjennom konfliktsoner og inn i healingsoner. Det kjentes som om vi som underviste hadde gått gjennom en liv-død-nytt liv- prosess som virket på andre.

Overgangsritualet vi var igjennom kom på rett tid. På en eller måte speiler situasjonen på konferansen hva mange går igjennom nå, enkeltindivider, grupper og andre fellesskap. Til syvende og sist tror jeg det speiler den overgangen som menneskeheten går gjennom. Det kan se ut som om den gamle høvdingen og hans regime dør, og jeg håper Dronningen kan innsettes og en ny fornuft og forståelse kan komme.

I det jeg dro fra konferansen savnet jeg de jeg hadde vært sammen med, savnet prosessen vi var i og det store healingmaskineriet som hadde vært i sving.

Vi hadde skapt et "samfunn" eller en sirkel underveis, som vernet om kimen til noe nytt, noe var og nærmest ordløst.

Døden pågår i stor skala omkring oss, med overtydelige tegn i alle kanaler. Døden arbeider også i det indre i hvert menneske, den river ned og rammer sårt.

Hva kan vi gjøre? Vi kan ta denne kunnskapen og forståelsen som et selvransakende rituale inn i våre egne liv. Så kan vi slippe det dødende og disfungerende der vi kjenner det rammer, stritter imot, bulderer og arbeider.

Det kan gi plass for stillheten som hviler rundt en indre fødsel.

Kan du høre lyden av en hånd som klapper?

ailo gaup